

8 F.

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

Nr 30

IN NEDERLAND 60 Cts

DUIKBOOT GEVONDEN!

LEES DIT VERHAAL OP BLZ. 4

BOB DE MOOR.

« WIJ BLIJVEN THUIS! »

SCHRIJVEN DE LEDEN VAN EEN SYMPATIEKE KLUB

EEN groep jongens en meisjes hebben me een brief gestuurd waaruit ik graag enkele passages citeer :

Wij hebben een klubje gesticht, en soms maken wij fietstochtjes, gaan zwemmen en spelen in bos en hei.

Wanneer de ouders van het een of het ander lid van ons klubje hulp nodig heeft, staan wij allen bereid om een handje toe te steken. Samen anderen helpen, is ook een prettige manier om de vakantie door te brengen!

Als het slecht weer is, gaan wij op zolder spelen. Moeder heeft ons de zolder geschonken als speelzaal. Dan versjouwen wij oude meubels, maken wij de zolder schoon, en wij hebben er zelfs een kleine biblioteek gebouwd, waarin wij oude boeken, illustraties en natuurlijk ook « Kuifje » onderbrengen.

En zo verloopt de vakantie op een aangename manier. Geen van ons heeft de gelegenheid gehad om tot nog toe het dorp te verlaten, en elders zijn vakantie door te brengen. Maar meen daarom niet, mijn beste Kuifje, dat wij ons minder hebben geamuseerd dan de andere lezers die hun vakantie ver van huis kunnen doorbrengen!

Dat moet waarschijnlijk een heel sympatiek klubje zijn. Ik zou er graag zelf willen deel van uitmaken. Maar ja, mijn werk vraagt me steeds weer elders, en ik kan maar niet de nodige tijd vinden om met die sympatieke lezers persoonlijk te gaan kennismaken. En dat zou ik nochtans heel graag doen!

Kuifje

DE POSTBODE WORDT VERWACHT :

René Ragoen, Rollebaan, 75, St-Genesius-Rode, *is twaalf jaar en zou graag korresponderen met een jongen van 10 à 12 jaar uit de U.S.A., Nederland, Engeland of Spanje in het Nederlands. René zal alle brieven beantwoorden.*

Pierre De Smedt, Kasteelstraat, 4, Londerzeel, *verzamelt postzegels en zou deze willen ruilen met lezers van « Kuifje ».*

Hugo Lorent, Tervuurse Steenweg, 145, Terbank-Heverlee (bij Leuven), *zoekt een korrespondent van 15 of 16 jaar uit Engeland. Hugo houdt veel van lezen en sport.*

Guido Vandamme, Astridplein, 45, Menen, *zoekt een korrespondent uit België of Nederland. Guido verzamelt postzegels en lucifersdoosjes.*

Roger Aercke, Kolomstraat, 4, St-Jans-Molenbeek (Brussel 8), *zou graag briefwisselen met een jongen van 12 à 14 jaar uit België, Nederland of Indonesia. Roger houdt veel van sport, lektuur en spaart vreemde postzegels. Wie schrijft hem een briefje?*

Julia Aercke, Kolomstraat, 4, Sint-Jans-Molenbeek (Brussel 8), *zestien jaar en zoekt een korrespondente van haar leeftijd uit België, Nederland, Indonesia of Canada. Julia interesseert zich voor lektuur, film en moderne muziek. Men mag haar schrijven in het Nederlands, Frans of Engels.*

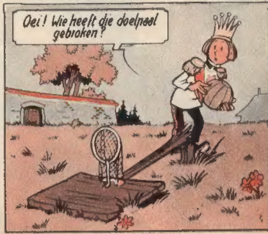
J. Wouters, Sanatorium Tarsy, Bilthoven (Nederland), *wil graag korresponderen en postzegels ruilen met Kuifjeslezers uit Nederland, België en Duitsland.*

Ferdi Poppelier, p/a Prins Hendriklaan, 29a, Roosendaal (Nederland), *zoekt korrespondenten uit Duitsland en Frankrijk om zich in deze talen te oefenen. Ferdi interesseert zich vooral voor de scheepvaart.*

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSK

Onze permanente

FOTOPRIJSVRAAG

Patrick PEETERS uit Eeklo (14 jaar) kiekte deze SPECTACULAIRE TUIMELING. Hij stuurde de beste foto van de week en krijgt dus een fotoapparaat BROWNIE STARLET.

DAT IS SPORT !

DIT jaar kenden duizenden voorbijgangers de uitslagen van de Ronde van Frankrijk dank zij... de KUIFJE'S WINKEL. Inderdaad, in het groot uitstalraam van de KUIFJE'S WINKEL, kon men niet alleen de uitrusting bewonderen van een van onze grote kampioenen, men kon er ook de etappes volgen. Nauwelijks was de winnaar van een rit over de eindmeet gereden, of zijn naam stond reeds in het uitstalraam van de Kuifje's winkel. Honderden sportliefhebbers zeiden iedere dag : « Dank u, KUIFJE ! DAT IS SPORT ! »

JE GAAT MET VAKANTIE

Maar, je zou « Kuifje » toch graag iedere week lezen.
OM JE WEEKBLAD OM HET EVEN WAAR TE ONTVANGEN bezorg je ons :

1. Indien je geabonneerd bent, je naam, adres en abonnementsnummer. Bovendien JE VAKANTIE-ADRES alsmede het begin en het einde van je verblijf op dit adres.
2. Indien je niet geabonneerd bent, geef je ons dezelfde inlichtingen, maar je voegt er VOOR IEDER GEWENST NUMMER 8 F. in postzegels aan toe. 10 F. voor het buitenland.

DOOR WILLY VANDERSTEEN

DUIKBOOT GEVONDEN!

Een volledig tekenverhaal door BOB DE MOOR

Op 10 januari van dit jaar deden twee Spaanse vissersloepen, de « Maria del Coro » en de « Maria Jezus », een eigenaardige vondst in de Golf van Gasconje. Er stond sterke bries.

GOLF VAN GASCONJE

FRANKRIJK

PASAJES

SAN SEBASTIAN

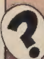
SPANJE

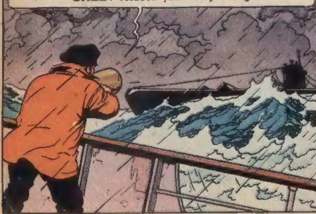

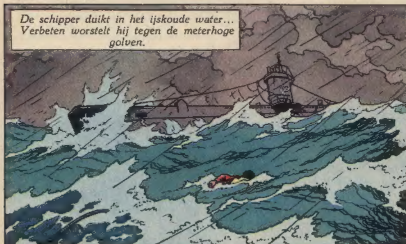

Er staat niets anders op dan zwemmend de duikboot te bereiken. Wij zouden tegen het vaartuig te pletter slaan moesten wij dichterbij komen... Geef me die reddingsgordel en een stevig touw.

Hou de lijn goed vast, mannen. Ik ga nu !

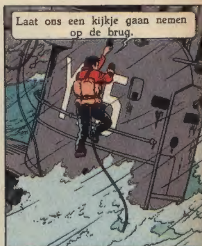

De schipper duikt in het ijskoude water... Verbeten worstelt hij tegen de meterhoge golven.

De kans om zich de ribben te breken tegen de stalen romp van het geheimzinnig schip is niet gering. Gelukkig kan de moedige visser een neerhangend touw grijpen...

Moeizaam hijst hij zich aan dek op...
Geen naam, geen enkel teken dat de nationaliteit van het schip aanduidt... Alleen de immatrikulatie-cijfers.
Y15

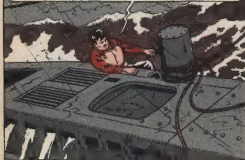

Brrr... Wat ziet het er luguber uit !... Net een spookschip !

Laat ons een kijkje gaan nemen op de brug.
Y15

Niemand !... En de luiken zijn potdicht gesloten... Op mijn geklop wordt niet geantwoord... Of ze zijn daar beneden allen dood... Ofwel verliet de bemanning het schip... Waarom ?

Dat mag Joost weten... Ik weet echter wat mij te doen staat.
Ik ga dit vrachtje op sleeptouw nemen. Het is een buitenkansje ! Het bergen van deze duikboot zal ons een aardig sommetje opbrengen !

De schipper klautert omlaag, maar een zware stortzee verrast hem...
AA!

Gelukkig blijft het touw, waarmee de schipper vastgebonden is, achter een meerpaal haperen...
Oef! Bijna was het met mij gedaan! Nu vlug de jongens verwittigen.

OHEE! Duikboot waarschijnlijk verlaten... Nemen hem op sleeptouw!... Werp mij de sleeptros!

Begrepen, schipper !... Twee vrijwilligers van de « Maria Jezus » zullen je komen helpen !

De twee moedige matrozen van de « Maria Jezus », Manuel Gonzales en Antonio Laurolijo, maken zich klaar om de kapitein van de « Maria del Coro » te helpen...

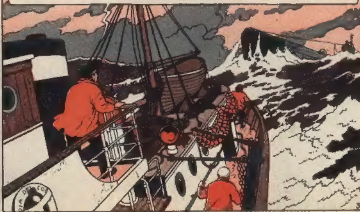

Een weinig later...
Welkom aan boord van de « Vliegende Hollander », jongens. Het zal geen kinderspel zijn om de sleeptros te bevestigen !

Na een half uur zwoegen is die zware karwei opgeknapt.
Ga terug aan boord, schipper. Je bent totaal verkleumd. Wij zullen wel op de tros waken. Voor niets ter wereld zullen wij deze prijs lossen!
O.K., jongens. Goede vaart!

De terugtocht met de niet alledaagse vondst begint. Het wordt een heroiek gevecht van de kleine trawler tegen de ontketende natuurelementen. De duikboot, een gevaarte van 540 ton, met een lengte van 63 meter, rukt en trekt aan de tros alsof hij de vissersboot naar de haaien wil sturen. Van op afstand volgt de « Maria Jezus » de manœuvers...

Tot hiertoe gaat alles uitstekend ! Ik hoop dat de twee op de duikboot niet te erg dooreengeschud worden.
Zij werden daarnet bevoorraad door een matroos van de « Maria Jezus ». Een paar flessen wijn houden hen wel op de been !

In de vroege morgen breekt de tros. De « Maria del Coro » springt vooruit en duikt met haar neus diep in de golven. De losgeslagen duikboot verdwijnt met de twee manschappen.
!

Daar heb je hem weer !... Zo dicht bij het einddoel zullen we hem verliezen !

De vissers denken er niet aan de buit op te geven. De « Maria Jezus » komt langszij de duikboot en werpt een tweede tros. Manuel en Antonio slagen er na vele moeilijkheden in de kabel vast te maken.

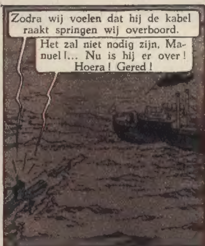

Enkele dagen later werd de oproep beantwoord door de Britse admiraliteit. De duikboot, in Engeland gebouwd en aan de Griekse Marine uitgeleend in 1944-1945, was op weg naar Engeland om gesloopt te worden. Tijdens een storm verloor de sleepboot zijn sleep. Die door onze moedige vissers veilig geborgen werd... De bergers hebben alle reden om tevreden te zijn over hun vondst, want zij krijgen een derde van de waarde van het vaartuig...

(1) Ongeveer 30.000.000 B.F.

Tietje zou graag de stof van een vlieger hebben om er een jasje uit te maken, doch wordt in de lucht getild...

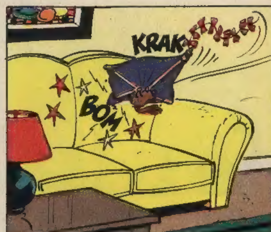
DE TERUGKEER

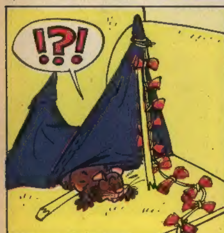

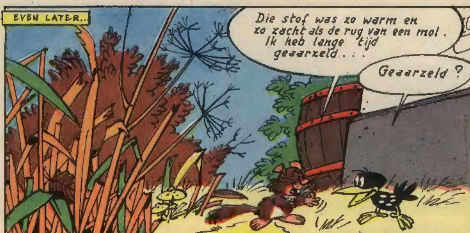

(Wordt voortgezet.)

WIE NAAR DE MAAN REIST...

WORDT MET HAAR EN HUID OPGEGETEN!

IK erger me dood! Ik lees iedere dag ernstige artikels in ernstige kranten, geschreven door zogenaamde « deskundigen ». En al deze ernstige heren-die-het-steeds-beter-weten stellen zich volgende vraag: « Wat vinden we op de maan? »

Is het hypocrisie of pure onwetendheid? Daarop kan ik niet antwoorden, maar één ding staat vast: deze vraag kwetst de stille geleerden, die reeds jaren geleden hebben gezegd hoe het er op de maan uitziet

De mensen die zich werkelijk met de maan bezig houden en er iets over afweten, kennen de bewoners van de maan dank zij de Engelse astronoom sir John Herschel. Deze laatste observeerde de maanbewoners van uit Kaap De Goede Hoop, waar hij, van in het jaar 1834 tot in het jaar 1838, zijn observatorium had geinstalleerd.

Volgens Herschel zijn er daarboven drie soorten maanbewoners: de Selenieten, de Vespertielen en de Castors.

De Selenieten zijn de heren, zij hebben menselijke trekken, zwart haar en vleugels die met pluimen bedekt zijn. Zij leven van de jacht en de visvangst.

De Vespertielen hebben een menselijk lichaam, maar de vleugels van een vledermuis. Zij zijn bedekt met grijs haar, sommigen dragen een soort van lendenschortje. De Vespertielen zijn de slaven van de Selenieten. Zij zijn ook de krijgers, zij moeten de beschaafde Selenieten verdedigen tegen de wilde Selenieten, die op het maanvlak leven dat voor de aardbewoners nooit zichtbaar is. Die wilde Selenieten eten de geciviliseerde Selenieten soms met haar en huid op.

De Castors hebben armen en dat is een geluk, want zij moeten de grote werken uitvoeren. Hun fabrieken zijn diep in de maanravijnen gebouwd, net als hun steden trouwens. De hoofdstad heet Selenopolis. De huizen hebben allemaal een scheve vorm. De Selenieten wonen in de hoogste verdiepingen, de Vespertielen in de beneden verdiepingen. En vermits er dan geen plaats meer is, zijn de Castors verplicht ellendige hutten te bouwen en daarin te wonen.

John Herschel beweerde dat hij verschrikkelijke veldslagen heeft gezien tussen de Selenieten en de Vespertielen. En waarom zouden wij hem niet geloven? Wij moeten de geleerden altijd geloven!

En vermits men de geleerden moet geloven, zie ik niet goed in waarom er mensen zijn die absoluut naar de maan toe willen om met eigen ogen te zien wat er daar gebeurt en wat er daar is. Indien John Herschel gelijk heeft, dan zullen de mensen die daar toekomen er hard moeten werken en ook moeten oorlogvoeren, en dat hebben we bij ons toch ook. Bovendien lopen ze het risico opgegeten te worden door de wilde Selenieten...

Mijn keuze is reeds gedaan, ik ben op de aarde en ik blijf er

Arthur Hanepoot

150 JAAR GELEDEN STIERF

JOSEPH HAYDN

Een wonderknaap

HIJ werd geboren op 1 april 1732 te Rohrau nabij Bruck in Oostenrijk als zoon van een ambachtsman, die ook koster van het dorp was. Zijn familie was arm, maar muzikaal. Als vijfjarige knaap had Franz Joseph een zuivere, mooie sopraanstem, maar zijn vader vond dat hij nog te jong was om in de kerk te zingen. Hij bleef dus stil in een hoekje zitten en luisterde met gespannen aandacht. 's Nachts zong hij de Latijnse gezangen en de psalmen die hij gehoord had. Hij vergat geen woord en ook geen noot. Zijn vader die dat hoorde riep: « Wat een geheugen en welk muzikaal gevoel! Wellicht wordt onze zoon een groot muzikant... »

Een paar jaar later maakte hij deel uit van de « Sängerknaben » van de Sint-Stephansdom van Wenen. Hij studeerde vlijtig viool, piano, zang en compositieleer. Het muziekonderwijs was in die tijd echter saai en grauw en de jonge Haydn was een echte Uilenspiegel, die graag allerlei vrolijke grappen uithaalde. In die tijd, droegen de mannen een grote pruik met horizontale lokken opzij en een dikke vlecht op de rug, bijeen gehouden door een strik. Reuter, de oude en zure muziekleraar van de koorknapen droeg er natuurlijk ook een. Die dikke vlecht was de jonge Haydn waarschijnlijk een doorn in het oog, want op zekere dag, toen de meester aan het klavecimbel zat, sloop hij stilletjes nader en sneed de vlecht rats af. Dat was natuurlijk een ramp! Franz Joseph Haydn werd zonder pardon aan de deur gezet.

Muziek op een zolderkamer

Haydn kon nu ernstig muziek studeren, vooral Bach waarvan hij veel hield. Hij slaagde er in een zolderkamer te huren en een klavecimbel te kopen. Hij gaf muzieklessen en speelde 's avonds, steeds goed gehumeurd, viool in de wijnkelders. Het was omstreeks die tijd dat hij de pruikenmaker Keller leerde kennen en diens twee dochters. Joseph Haydn werd verliefd op de jongste, maar Keller zei: « Mijn jongste wil in het klooster treden. Waarom zou je de oudste, Anne-Marie, niet huwen? » Haydn die een goed karakter had, stemde toe.

Een eenvoudig en hartelijk man

Joseph Haydn kreeg een plaats als kapelmeester bij graaf Morzin, later bij vorst Esterhazy. Je moet weten dat Wenen in die tijd de muziekhoofdstad van Europa was. De roem van Haydn bleef echter niet beperkt tot Wenen, ze ging de grenzen over. Grote muziekkenners uit Frankrijk, Engeland en Spanje bestelden muziek bij Haydn. Volgens sommige critici is zijn meest volmaakte en zijn mooiste werk « De Schepping ».

Hij was een geniaal kunstenaar, doch bleef steeds een eenvoudig en hartelijk mens, altijd vriendelijk in de omgang. Hij had steeds een kwinkslag op de lippen en droeg zijn eigen kruis met humor. Dat kruis was, zo vertellen de mensen die Haydn goed gekend hebben, zijn vrouw... Ze was erg lichtzinnig en bazig.

De afscheidssymfonie

Joseph Haydn gaf zich veel moeite om al zijn muzikanten in te wijden in de geheimen van de muziek en van hen volleerde kunstenaars te maken. Zij waren hem zo genegen dat ze hem « papa Haydn » noemden.

« De Afscheidssymfonie » werd door Haydn gekomponeerd om vorst Esterhazy er op attent te maken dat ook de muzikanten van een hofkapel hun rust en hun vakantie nodig hadden. De vorst hield veel van muziek, gaf talrijke recepties en vergat dat zijn muzikanten ook hun familie en hun eigen leven hadden. Wanneer ze op het buitengoed Esterhazy verbleven, stelde hij hun terugkeer naar Wenen van week tot week uit. Dat begon de muzikanten te verdrieten en Haydn zei: « Wacht, ik vind er wel iets op! »... Als laatste stuk van een geslaagde muziekavond dirigeerde hij zijn nieuwe symfonie « De Afscheidssymfonie ». Het laatste deel van deze symfonie is een langzame beweging. Een voor een staan de muzikanten op, blazen de kaars van hun muziekstaander uit en verlaten het podium geruisloos. De laatste maten worden nog steeds door twee violen gespeeld, dan sterven ook deze zachte klanken uit. Het is helemaal donker, het podium is verlaten. Vorst Esterhazy juichtte toe, begreep de stille wenk en gaf zijn kapel vakantie. Nu wordt deze anekdote ook wel anders verteld.

Triomf in Londen

In 1790 werd Haydn naar Londen geroepen om er eigen werk te dirigeren. Het werd een triomf.

In Engeland maakte de meester kennis met de werken van Händel. Hij bewonderde Bach, was een trouwe vriend van de jongere Mozart en gaf les aan Ludwig van Beethoven... Je ziet, Papa Haydn is de schakel tussen « groten » van de muziek.

Zijn laatste levensjaren sliet hij zonder zorg, omringd door liefhebbende vrienden, geëerd, beroemd en bewonderd. Hij kreeg van zijn stadsgenoten een standbeeld terwijl hij nog leefde! Hij ontsliep zacht op 3 mei 1809.

HALLO, HALLO, HIER LUC VARENNE

MIJN VRIENDEN - KAMPIOENEN

FAUSTO COPPI

IK vertelde mijn indrukken reeds over de Ronde van Frankrijk die ik lang voor de tweede wereldoorlog volgde langs de radio. Ik heb thans mijn twaalfde Ronde per moto of per auto gevolgd en ik moet eerlijk zeggen, dat ik nog heel vaak denk aan een van de grote overwinnaars van de Ronde: Fausto Coppi.

Ik geloof dat Fausto Coppi in dit genre van wielerwedstrijden ongenaakbaar was. Hij was werkelijk de arend waarrond al de anderen cirkelden. Zodra hij een beetje vlugger reed, zweetten de andere renners water en bloed, wanneer hij remde zuchtte iedereen van opluchting. Wanneer hij oog in oog stond met de bergen, dan werd hij de « eenzaat »; niemand kon hem volgen! Ik wil er aan toevoegen dat Charlie Gaul ook een uitstekend klimmer is, de grootste sedert het verdwijnen van Fausto Coppi. Men kan hem echter niet met Coppi vergelijken, deze laatste was werkelijk de maestro.

Met Gaul krijgen de anderen nog steeds hun kans. Inderdaad, ze kunnen hem verslagen tijdens een vlakke rit. Men kan het in zijn hoofd halen hem aan te vallen, hem te verrassen en daarin ook slagen. In de tijd van de Italiaanse campionissimi Coppi, Bartali en Magni ging het er anders toe. Deze heren hadden hun knechten of een ploeg die hen als het ware toebehoorde. Zij betaalden hun renners, vermits zij hun volledige winst van de Tour aan hun helpers afstonden. Zij reden slechts voor de eer en voor de kontrakten welke een overwinning hen nadien opbracht. Hun ploeg gehoorzaamde stipt. Zij neutraliseerde de rivalen en, eens in de bergen, lieten zij hun meester vooraan rijden. Het werk van de ploeg was gedaan, dat van de campionissimo begon nu pas.

Gaul klimt met een klein tandwiel, hij gelijkt op een danser. Bobet klimt uit alle kracht, met al zijn energie. Fausto doet het als een heer. Ik herinner mij nog heel goed de dag toen ik hem alleen de Izoard zag opklimmen. Hij hield zijn stuur met één hand. Wanneer hij een lekke band had, stapte hij heel kalm van zijn fiets, hij kon de zaak rustig opknappen en het zich veroorloven twee minuten te verliezen. Ook in de afdaling was hij bijzonder knap. In 1949 had Bartali, zijn oude rivaal, de gele trui. Men gaf er zich echter rekenschap van dat die aan een zijden draadje hing... Wij reden naar Saint-Vincent d'Aoste. In de afdaling van de berg kon Fausto Coppi een voorsprong nemen van acht minuten! Gino Bartali was zijn gele trui kwijt...

Het is jammer dat Fausto Coppi zich niet heeft teruggetrokken toen hij voelde dat het tijd was voor hem, d.w.z. op het hoogtepunt van zijn schitterende carrière. Hij bleef echter nog rijden en was minder sterk geworden. Voor iedereen komt er een tijd van gaan, zelfs voor de grootste kampioenen.

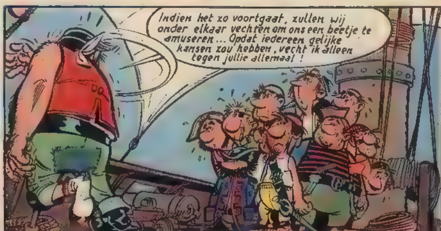
Dat Fausto een groot kampioen was, bewijst het feit dat alle sportliefhebbers nog steeds aan hem denken.

Hoempa Pa

De « Arrogante » met Hoempa Pa en Dubbele Scalp aan boord, verkeert

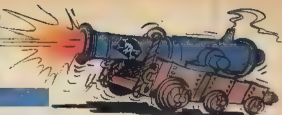

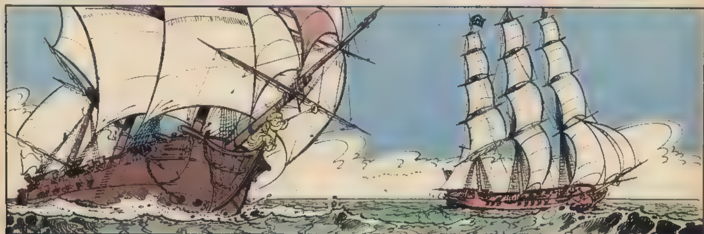

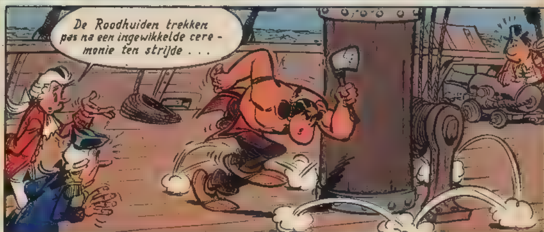
EN DE PIRATEN

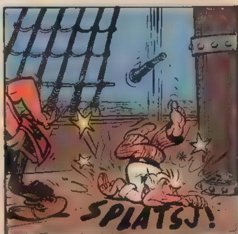
n gevaar want Brake, een gevreesde zeeschuimer, nadert...

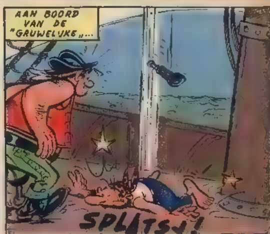

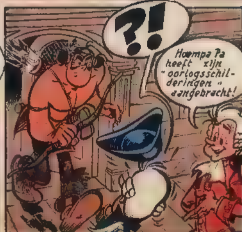

HET RENDEZ-VOUS VAN SA

VIERDE HOOFDSTUK

Men verwachtte hem niet meer ...

DIT een dwarsstraat komend was een enorme station-wagon met grote snelheid over het kruispunt gereden. Nooit zou de taxichauffeur aan zijn kleinkinderen kunnen vertellen hóe hij had gemaneuvreerd om een ongeluk te vermijden : alles had zich té vlug afgespeeld. Door een krachtige ruk aan het stuur, was de Chevrolet naar links geslipt en was met een snelheid van 70 km per uur tussen twee camions gereden, die achter elkaar aan dwars over de steenweg van San Diego in de richting van Alameda reden. Een echt mirakel ! De Chevrolet raakte haast een fietser die een gil slaakte, toen hij de auto in razende vaart op zich toe zag komen. De handige chauffeur wist hem echter te vermijden en zette zijn weg voort... In zijn kielzog steeg een koncert op van scheldwoorden en een krachtig fluitsignaal weerklonk.

— Indien de politieagent het nummer van mijn wagen heeft opgenomen, zal ik een zware boete moeten betalen ! fluisterde de chauffeur terwijl hij met de rug van zijn hand het zweet van het voorhoofd streek.

— Ik geef je een premie van 300 pesos ! zei Jimmy om hem aan te moedigen.

Hij had de rode achterlichten van de Cadillac, die op de taxi slechts een voorsprong van een tiental meter had genomen, niet uit het oog verloren. Nu ze zich uit het stadscentrum verwijderden, werd het verkeer minder druk. Ze zouden de Cadillac tot zijn eindbestemming kunnen volgen, tenzij er een onvoorziene hindernis kwam oprijzen.

Even voor de grens van Santiago, sloeg de Cadillac rechts af. Na een vijftig- of zestigtal meters te hebben gereden, vertraagde ze en reed onder het gewelf van een grote poort die open stond, binnen...

— Rij verder tot aan het volgend kruispunt ! Die heren mogen niet weten dat zij gevolgd werden, zei Stone.

De jongeman schonk de handige, stoutmoedige chauffeur een prinselijk drinkgeld en kwam dan nonchalant op zijn stappen terug. De straat was verlaten, er was geen enkele wandelaar. Stone liep tot voor de poort die nog niet gesloten was, wendde het hoofd om en zag dat de Cadillac met gedoofde lichten op het einde van een gecementeerd binnenplein stond. De pseudo-Ward en zijn gezellen waren verdwenen.

Het gebouw geleek op een fabriek of op een opslagplaats. Een beetje verder merkte Jimmy Stone 'n koperen bordje, dat op een kleinere deur was gehecht en waarop stond « South American Transport and Trading Company ». Jimmy grifte de firmanaam in zijn geheugen en vervolgde zijn weg. Hij meende dat een kleine verkenningstocht in het gebouw van deze firma interessant moest wezen. Het was verkieselijk niet overhaast te werk te gaan; en het essentiële immers was, dat hij eindelijk een spoor had gevonden...

Hij keerde per taxi naar zijn hotel terug, nam een ijskoude douche en maakte dan een whisky-soda klaar... De dag was tenslotte nog niet zo slecht geweest. Indien de leiders van het net thans wisten dat de man, die zij de rol van Ward hadden doen spelen ontmaskerd was, vermoedden zij nog niet dat de agent van de F.B.I. een kleine voorsprong op hen had genomen en een van hun hoofdkwartieren ontdekt had. De meest elementaire voorzichtigheid dikteerde hen thans de ál te nieuwsgierige Amerikaan uit de weg te ruimen. Jimmy was op zijn hoede en hij zou zich geen tweede keer meer laten beetnemen.

Voor hem bleven er in heel die zaak echter twee duistere punten : Pablo Colina en Ward. De échte Ward. Dat Ward het verkoos achter de schermen te blijven, was normaal. Hij had er geen enkel belang bij met open vizier te spelen. De houding van de Chileen was echter onbegrijpelijk. Waarom had hij nog geen kontakt genomen met Stone ?

— Bah, wij zullen afwachten ! Ik zal me wel uit de slag trekken met of zonder Colina ! dacht Jimmy Stone.

Hij ledigde zijn glas en ging met gerust hart naar bed... Het gerinkel van de telefoon wekte hem. Nog een beetje duizelig van de slaap haakte hij af en fluisterde een verwarde zin waarin er sprake was over de lastposten, die in het holste van de nacht de slaap van eerlijke lieden komen storen !...

— Ik heb een gesprek voor u, mijnheer Blair, zei de frisse stem van de telefoniste. Pablo Colina wenst u te spreken.

Jimmy zat meteen rechtop en was klaar wakker.

— Wat zal ik die heer antwoorden ?

— Geef hem mij. Geef hem onmiddellijk...

Weldra klonk er een mannenstem...

— Mijnheer Joseph Blair ?

— Ja, hijzelf.

— Zijn de winters in het Noorden nog altijd zo streng ?

— Men zal weldra schaatsen op de Hudson, antwoordde Stone machinaal. Mijn waarde, wat heb jij uitgehaald ? Ik wacht nu reeds drie dagen op je !

— Dat zal ik je vertellen. Wanneer kan ik je zien ?

— Zo spoedig mogelijk.

— Kan je om elf uur naar de Lehnerbar in de Casilla komen ? Ik zal er zijn. Ik ben gekleed met een grijs pak en onder de arm houd ik een nummer van de *Mercurio* (1).

— Afgesproken ! Om elf uur dan !

PABLO COLINA

Hij was niet groot en ook niet klein, een man van gemiddelde gestalte. Hij scheen iets ouder dan vijfenveertig, hij had een open gelaat, grijze ogen waarin iets sluws lag. Zijn kort gesneden haar was zwart en dof...

— Hij verft zijn haar ! dacht Jimmy.

Toen Colina de agent van F.B.I. op zich zag toekomen, stond hij op en stak de hand uit.

— Mijnheer Blair ?

— Ja... Dag, Colina !

Toen de kelner de bestelling had genoteerd, begonnen ze hun gesprek onmiddellijk.

— Wel, wat is er met je gebeurd ?

— Een dom autoongeluk, señor... Vier dagen geleden werd ik op de weg van Valparaiso aangereden. De geneesheren van het hospitaal beweerden dat ik een lichte hersenschudding had opgelopen en ze sloten me alleen in een kamer. Pas gisteravond hebben ze me laten gaan. Ik heb toen getracht je in je hotel te bereiken, maar je was er niet.

— Neen, ik had wel beters te doen !

Jimmy trok aan de sigaret die hij had opgestoken en observeerde de man die voor hem zat. Hij zag er eerlijk uit, maar men kan toch nooit weten...

— Ik moet nagaan of dat autoongeluk geen leugentje is...

Hij herinnerde zich wat Higgins hem over Colina had gezegd : zesenveertig jaar, vrijgezel, licenciaat in de rechten en journalist. Een intelligent en toegewijd medewerker, niet meer op geld uit en ook niet minder dan de andere informateurs. Zijn beroep bracht mee dat hij kontakt had met de meest verscheidene milieus. Hij kwam ook in politieke kringen. Als gevolg van een van zijn rapporten, waarin de naam Ward werd vermeld, had de F.B.I. besloten een agent naar Santiago te zenden. Colina zou in de zaak die hen bezighield beslist veel diensten kunnen bewijzen...

— Goed, praten we daarover niet meer, zei Jimmy Stone. Beter laat dan nooit ! Wij hebben veel werk voor de boeg...

In enkele woorden vertelde hij dan wat er gebeurd was sedert zijn aankomst in de Chileense hoofdstad. Hij verheelde niet dat hij het mysterie Santos-Ward nog niet had kunnen ophelderen. Colina luisterde zwijgend. Hij knikte slechts nu en dan met het hoofd als om te bewijzen dat hij heel het verslag met de grootste interesse volgde.

— Geloof je dat wij Santos kunnen terugvinden ?

— Daaraan twijfel ik sterk. Ik meen bovendien dat wij daarmee onze tijd zouden verliezen. De man heeft de vingers verbrand, zijn meesters weten het en zullen hem heel zeker uit de cirkulatie nemen. Hij was slechts een stropop en vervulde zijn taak als dusdanig uitstekend. Het is immers dank zij hem, dat de leden van het net mij ontdekt hebben. Het schijnt me veel belangrijker de WARE WARD terug te vinden !

— Ik wacht op je instrukties, señor Blair.

— Bezorg me zoveel mogelijk inlichtingen over de « South American Transport and Trading Company ». Ik wens te weten om hoe laat het personeel het gebouw verlaat, hoeveel nachtbewakers er zijn, wanneer zij hun ronde maken en op welke wijze men het gebouw zou kunnen binnen dringen...

— Hombre !... Je wil je toch niet in die opslagplaats wagen ?

— Ja toch, dat wil ik !

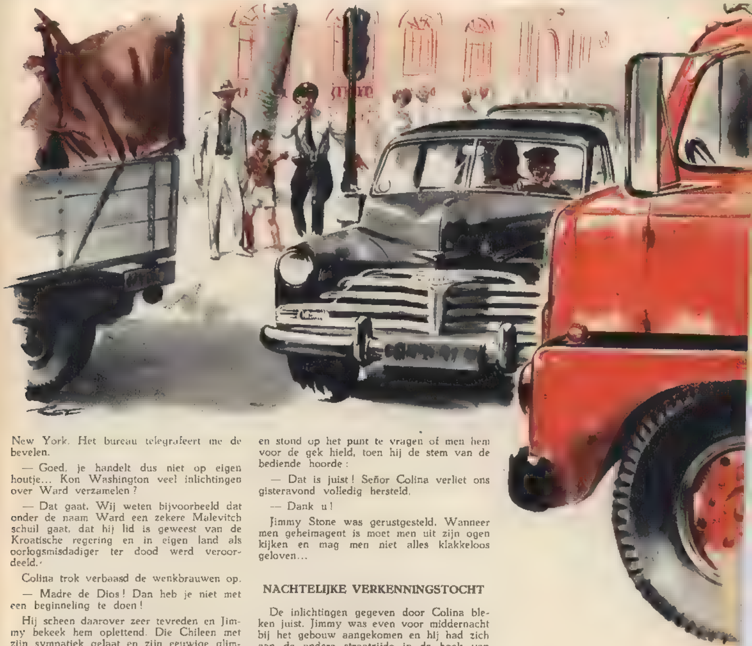
— Goed, goed, jij beslist ! zei Colina gedwee. Zodra ik de gewenste inlichtingen heb, deel ik ze je mee. Intussen blijf ik in kontakt met zekere journalisten die betaald worden door de avonturiers, waarvoor ook Ward werkt. Indien ik in dit milieu een inlichting opvang, dan verwittig ik je aanstonds. Ik veronderstel dat jij van jouw kant in kontakt blijft met de F.B.I. ?

— Ik stuur iedere dag een verslag naar

NTIAGO

Een spionageroman
door André D. Fernez
Geïllustreerd door R. Follet

Stone werd naar Santiago, hoofdstad van Chili, gestuurd om een zekere Ward te bespieden. Na een paar dagen geeft hij er zich rekenschap van, dat de man die hij volgt niet de échte Ward is. Hij dringt het appartement van de pseudo-Ward binnen en overmeestert deze laatste. De pseudo-Ward wordt echter bevrijd door de twee Chilenen en meegevoerd in een Cadillac. Jimmy springt in een taxi en volgt.

New York. Het bureau telegrafeert me de bevelen.

— Goed, je handelt dus niet op eigen houtje... Kon Washington veel inlichtingen over Ward verzamelen ?

— Dat gaat. Wij weten bijvoorbeeld dat onder de naam Ward een zekere Malevitch schuil gaat, dat hij lid is geweest van de Kroatische regering en in eigen land als oorlogsmisdadiger ter dood werd veroordeeld.

Colina trok verbaasd de wenkbrauwen op.

— Madre de Dios ! Dan heb je niet met een beginneling te doen !

Hij scheen daarover zeer tevreden en Jimmy bekeek hem oplettend. Die Chileen met zijn sympatiek gelaat en zijn eeuwige glimlach bracht hem een beetje van de wijs. Waarom ? Was het omdat hij er zo zelfbewust uit zag of was het de ironische uitdrukking in zijn blik ?...

Jimmy Stone kreeg de indruk dat Pablo Colina heel die zaak niet ernstig opnam.

— Nog iets anders ? vroeg Colina op een toon alsof hij aan deze vraag geen bijzonder belang hechtte.

— Over Ward ? Neen, niets anders behalve dan enkele details die ik je bespaar...

Pablo Colina vertrok met de belofte de volgende dag om tien uur te telefoneren. Jimmy liep naar het telefoonhok van de bar en vroeg een gesprek met het stedelijk ziekenhuis. Na twee minuten kreeg hij een bediende aan het toestel.

— Is het waar dat u gedurende drie dagen een zekere Pablo Colina hebt verpleegd, die het slachtoffer was geworden van een autoongeluk ?

— Een ogenblikje, señor. Ik kijk even de steekkaarten in...

Vijf minuten verliepen... Ofwel waren de steekkaarten bedekt met onleesbare hiërogliefen, ofwel had een al te vlijtig bediende ze op zolder gezet. Jimmy werd ongeduldig en stond op het punt te vragen of men hem voor de gek hield, toen hij de stem van de bediende hoorde :

— Dat is juist ! Señor Colina verliet ons gisteravond volledig hersteld.

— Dank u !

Jimmy Stone was gerustgesteld. Wanneer men geheimagent is moet men uit zijn ogen kijken en mag men niet alles klakkeloos geloven...

NACHTELIJKE VERKENNINGSTOCHT

De inlichtingen gegeven door Colina bleken juist. Jimmy was even voor middernacht bij het gebouw aangekomen en hij had zich aan de andere straatzijde in de hoek van een deur verborgen. Hij wachtte geduldig tot de nachtwaker zijn ronde aan de voorkant van het gebouw beëindigd had. Met een elektrische zaklamp in de hand was de man voorbij de vensters gekomen, om dan in het duister te verdwijnen. De volgende ronde zou pas plaats hebben om twee uur in de morgen. Stone had dus de tijd...

« Het is onmogelijk het gebouw langs een van de twee deuren binnen te dringen, had de Chileen gezegd. Ze zijn alle twee voorzien van een alarmsysteem. » Jimmy Stone was dus verplicht over de twee meter hoge muur te klauteren. Dat was geen onoverkomelijke hinderpaal, te meer daar de muur niet glad was. Het volstond hier en daar een vooruitstekend punt te vinden en er de ene voet te zetten, om het andere been over de muur te kunnen zwaaien...

Jimmy kwam zonder moeilijkheden over de muur heen. Hij liep dwars over het gecementeerd binnenplein en sloop langs de muren tot bij een kleine, glazen deur die hij met zijn loper open deed.

Het was makkelijk, al te makkelijk... Jimmy Stone bevond zich in een lange ongeveer vijf meter brede gang. Hier en daar een blauwe lamp die een luguber schijnsel wierp. Jimmy bleef roerloos staan en spitste het oor om de stilte gedurende enkele momenten te beluisteren.

Er bewoog niets. Op de tenen sloop hij voort. Hij had nauwelijks tien stappen gedaan of hij hoorde stemgefluister.

Jimmy aarzelde even en naderde dan de laatste deur van de gang. Achter die deur redetwistten mannen in het Engels :

— Het nieuws uit de sektor van Antofagasta is goed, zei een van hen. Pablo heeft zijn mannen stevig in handen.

— Moet de cargo uit Callao zaterdag niet toekomen ? vroeg een andere.

— Ja, op voorwaarde dat hij niet aan de haak geslagen wordt door de Peruviaanse kustwacht.

Stone bukte zich en lei het oor tegen het sleutelgat. Het zacht geritsel van de sandalen achter hem hoorde hij te laat... Op het ogenblik dat hij zich bewust was van het gevaar, kwam de kolf van een pistool zwaar op zijn schedel neer...

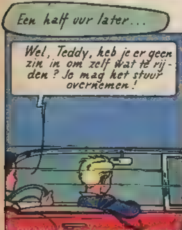
ALARM IN H

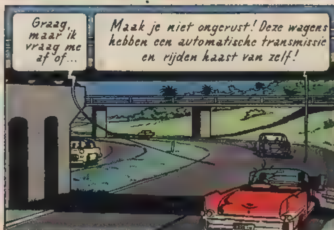
Opgehitst door zijn impresario doet Allan alles wat mogelijk is om de goede reputati

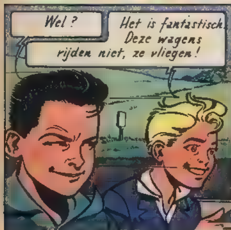

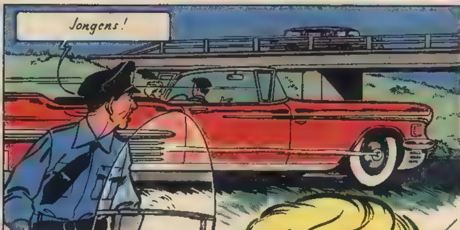

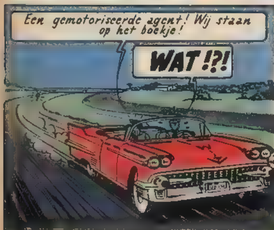

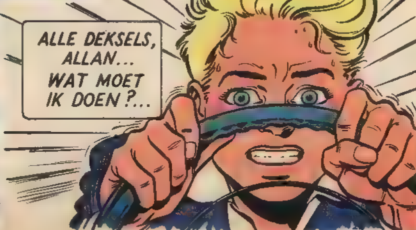

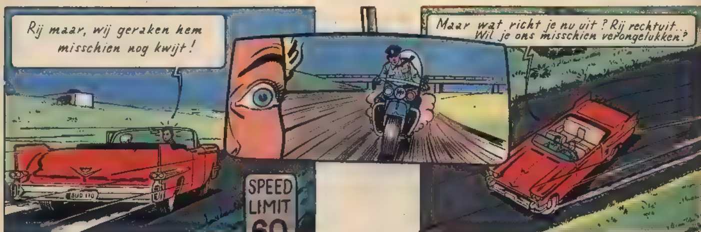

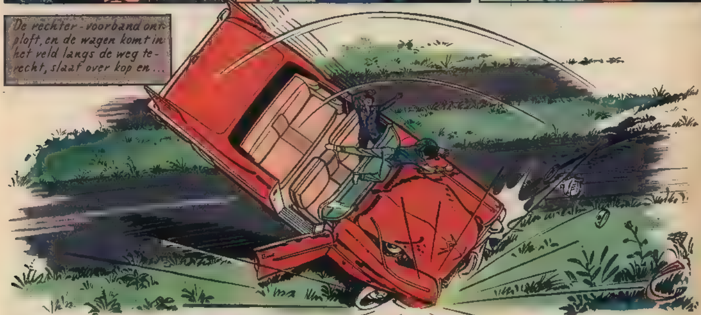
OLLYWOOD!

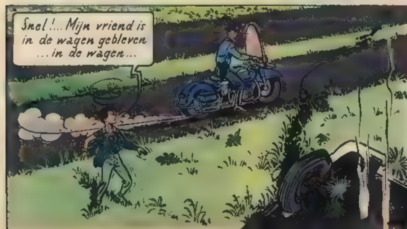

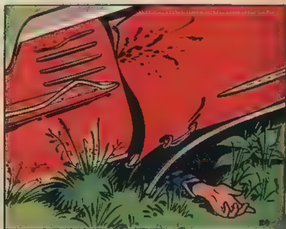
Teddy in het gedrang te brengen. Teddy laat zich meeslepen in een dwaas avontuur...

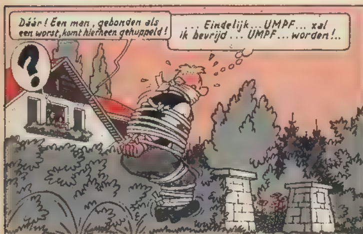

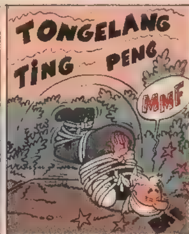

DE ZOETWATER

Dik wil de woning van zijn ouders tegen de dieven bescherm

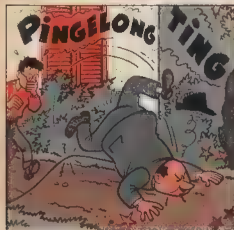

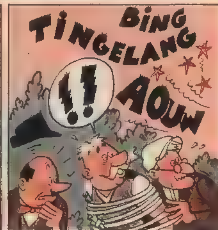

-PIRATEN

DOOR BOB DE MOOR.

installeerde in de tuin een ingewikkeld alarmsysteem...

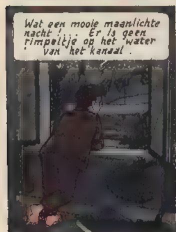

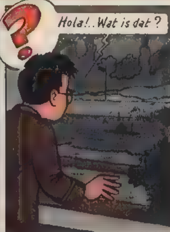

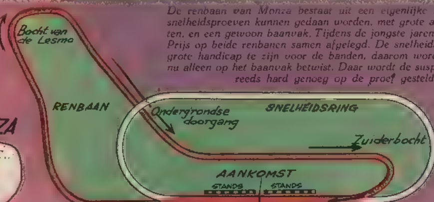

MICHEL VAILLANT *tegen* DE GEMASK

Jean-Pierre Vaillant bouwde twee nieuwe wagens, die voor de Gr

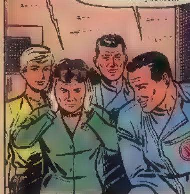
Zondag, 14 uur. Onder een dreigende hemel, vol zware, grauwe wolken, zal het startsein weldra gegeven worden.

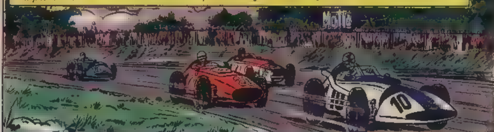

RENBAAN VAN MONZA

NOG EEN MINUUT.. 30 SEKONDEN... 20 SEKONDEN... 10 SEKONDEN... START!

ERDE RACER!

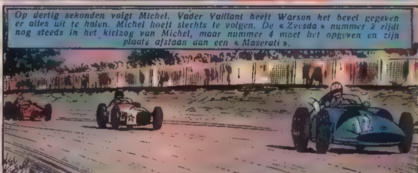
DOOR jean Graton

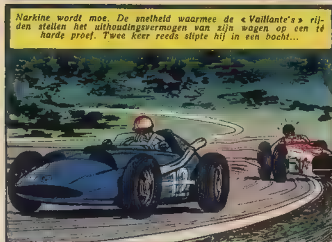

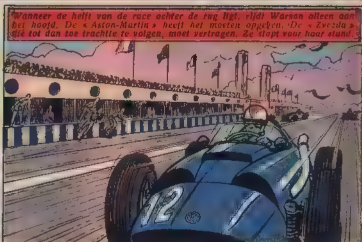
is van Monza zullen bestuurd worden door Michel en Steve Warson

DE BEEKS

HET FANTASTISCH AVONTUUR VAN SCHEE

De reder besliste de « Meerschuim » op te sporen;

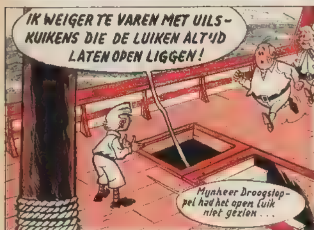

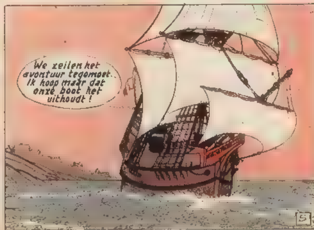

TE KLIPPEN

SMAATJE ROL door MITTÉÏ - Tekst : Greg

schip dat spoorloos verdween met... veel goud aan boord.

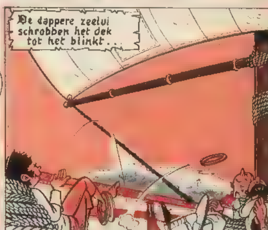

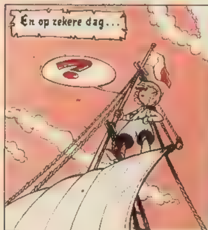

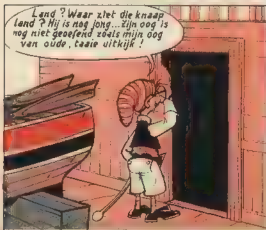

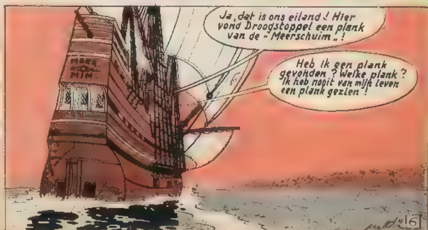

(Wordt voortgezet)

De nieuwe avonturen van JACK DIAMOND

DE HOND VAN ABSAROKA

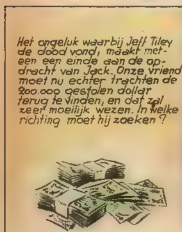

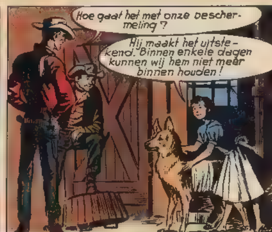

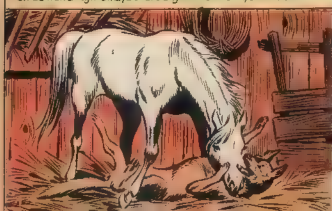

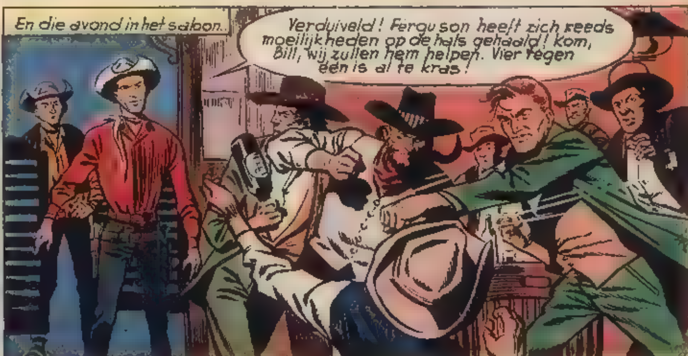

Jack Diamond verneemt dat een man, wiens persoonsbeschrijving overeenstemt met die van Jeff Tiley, in een ravijn te pletter stortte. Hij gaat naar de plaats van het ongeluk.

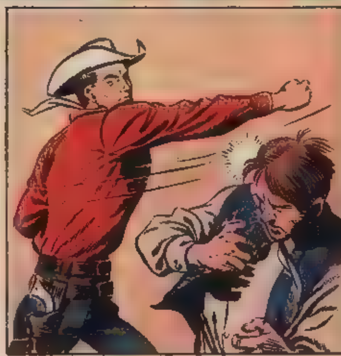
door L. en F. FUNCKEN

KUIFJE vertelt je...

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

DE TOVERLANTAARN

DE XVIIIe eeuw begint. De eeuw van de speelsheid, van de kleine gepoederde pruiken, de hoge hakken en de gracieuse menuetten. De eeuw van het licht, vol nieuwe ideeën en ontdekkingen. De eeuw van het evenwicht, het Europees evenwicht waaraan het machtig geworden Engeland stevig de hand houdt. Om deze eeuw te begrijpen moet men haar van het einde bekijken en zich een ogenblik indenken dat men reeds in het jaar 1789 is, wanneer het moderne tijdvak eindigt...

1. — MET FLORIAN

WIJ zijn op de kermis, ergens in de wereld. Een dichter die ook een denker was, wandelde glimlachend langsheen de kermiskramen. Hij heet Jean-Pierre Claris de Florian. Voor een klein teater bleef hij staan. Daar was een sprekende aap — want dit alles is slechts een fabel — die « honden, katten, kippen, kalkoenen en zwijntjes » uitnodigde binnen te komen. « Kom binnen ! Kom binnen, heren ! » schreeuwde de aap. Geamuseerd en glimlachend trad Florian ook binnen.

2. — DE TOVERLANTAARN

MEN bracht de toverlantaarn. De aap stak een redevoering af. Hij was zeer welsprekend. Hij toonde een hele reeks beelden en vergat slechts één ding : het licht op te steken in zijn lantaarn... « Ja, dat is werkelijk onze eeuw van het licht ! zei Florian. Heren, u praat heel goed, u stopt onze oren vol mooie woorden en wij staan er bij zoals de kalkoen « die wel iets ziet, maar niet weet wat ». U weet alles, u legt alles uit en u meent filosoof en natuurkundige te zijn. Maar er brandt welnig of geen licht in ...

3. — PRINS DE LIGNE

FLORIAN ging buiten en ontmoette een edelman die hem zei : « Mag ik me voorstellen ? Ik ben Charles-Joseph de Ligne. » — « Prins de Ligne ! Heel Europa kent u, monseigneur. Het is een eer voor mij u de hand te mogen drukken ! » — « Mijnheer, ik deel uw mening omtrent het licht van onze eeuw. Stel u voor, dat ik onlangs in het mooi woud dat ik bezit te Belœil...

4. — TE BELŒIL...

IK was op jacht. Vele konijntjes sprongen en zottebolden. Een oud konijn met een grijze pels kwam uit zijn hol en zei : « Maar schiet dan toch ! » Ik was verrast en vroeg : « Ben jij een tovenaar ? » — « Ik ? Neen, ik ben het oud konijn van La Fontaine ! » Ik stond als aan de grond genageld van verbazing. « En waarom heb je genoeg van het leven ? » — « Om al hetgeen ik zie. De dieren van mijn tijd zijn geen dieren meer, het zijn konijnen die zich wagen aan geometrie, politiek en filosofie. De dieren van heden menen dat ze veel verstand hebben... maar onze oude ezel was veel verstandiger dan de apen van deze tijd ! »

5. — OP EEN ELASTISCHE KOORD

DAAR was onze aap ! Rechtop, zelfbewust en fier deed hij een Pruisische parademarsj. « Daar heb je het beeld van het Europees evenwicht, zuchtte Florian. De vorstendommen zijn niets anders meer dan pionnen op een schaakbord. Er zijn grote en kleine vorstendommen, oude en nieuwe... Ja, er zijn er nieuwe ! Er is Rusland en er is Pruisen, mon-

PAUL FRERE VERTELT: DE 24 UREN VAN LE MANS

DE 24 Uren van Le Mans worden over het algemeen beschouwd als de belangrijkste autorace van het jaar in Europa betwist. Deze autorace is in de loop van de jaren beroemd geworden, dank zij de strengheid van het reglement dat alle wagens die niet meer tiptop in orde zijn automatisch uitschakelt. Inderdaad, grote mechanische stukken kunnen tijdens de race niet vervangen worden ! Slechts om de 400 km mogen de racewagens bevoorraad worden in benzine, water en olie. Een doodeenvoudig lek kan dus het uitschakelen van een wagen tot gevolgd hebben.

Het merk « Aston-Martin » neemt reeds dertig jaar deel aan deze wedren en elf jaar onder de leiding van zijn huidige chef M. David Brown. Ondanks alle inspanningen kon Aston-Martin nooit winnen. In 1955, 56 en 58 eindigde er een « Aston-Martin » op de tweede plaats en dat was reeds schitterend. Dit jaar scheen het alsof de wagens, waarvan het model reeds drie jaar oud was, het er niet beter zouden afbrengen. In zuivere snelheid waren zij zwakker dan de « Ferrari ». Dit laatste merk had vorig jaar gewonnen en de twaalf-cylindermotor van de « Ferrari » staat bekend als zeer stevig. Het zag er naar uit dat de « Ferrari » heel de wedren zou domineren en dat zij, door steeds onder hun maximum snelheid te blijven, de lange race zouden kunnen uithouden.

Maar een uithoudingsrace is geen sport waarin men zich hals over kop mag storten. Een autorace die 24 uren duurt is een echte sportieve strijd, waarin de knappe strategie het haalt op de kracht en de moed.

De ploeg van Enzo Ferrari beschikte over de beste wagens en begon de strijd met een bewonderenswaardige moed. Maar alle renners reden voor zich alléén. Zij versnipperden hun krachten omdat ieder op zijn eigen wijze de zege wou behalen. Alle racers van « Ferrari » reden... achter een « Aston-Martin » die door Reg Parnell, de grote chef van de Britse ploeg, reeds bij voorbaat opgegeven was. Met deze « Aston-Martin » verrichtte Stirling Moss wonderen !

Bij « Aston-Martin » reed er echter slechts één wagen op volle toeren, slechts uit één wagen werd het maximum gehaald. Parnell had inderdaad een plan opgemaakt dat, indien zijn tegenstanders in de val liepen die hij voor hen had opgesteld — en zij liepen er in ! — zijn ploeg naar de overwinning moest leiden. De «Aston-Martin» van Stirling Moss moest het opgeven na zes uren rijden, maar zij had ernstige verwoestingen aangericht in de rangen van de « Ferrari » en ook in deze van de snelle « Jaguar » en « Lotus ». Intussen werden twee andere « Aston-Martins » in reserve gehouden. Zij reden niet tegen hun maximum snelheid, alhoewel hun gemiddelde snelheid toch bij de 185 km per uur lag. Naarmate de andere wagens het moeilijk kregen, wonnen de « Aston-Martins » veld en vier uren vóór het einde, toen de laatste « Ferrari » moest opgeven, konden zij zich aan het hoofd zetten en overwinnen.

WIJ BEREKENEN NOG EVEN DE TOPSNELHEID

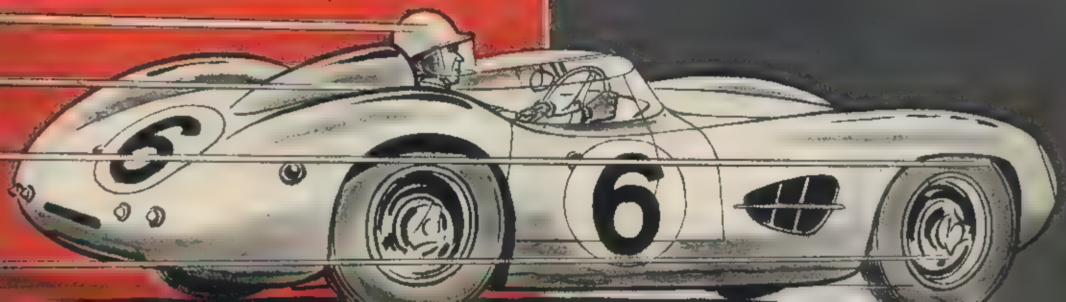
IK ontving talrijke brieven waaruit blijkt dat jullie zich hals over kop in de wiskunde hebben gestort.. Het is inderdaad een boeiend tijdverdrijf de maximum snelheid van een wagen te berekenen.

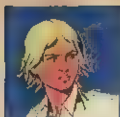
Heel wat lezers schreven dat zij uit al die formules niet wijs werden. Ik begrijp dat zeer goed. Een Hollandse lezer liet me opmerken, dat een Chevrolet waarmee z'n papa 140 km. per uur kon rijden, volgens mijn formule... slechts een topsnelheid van 2 km per uur haalde ! Ik keek de zaak na en zag, dat er naast de 2, twee nulletjes vergeten waren of, dat men de eindout komst met honderd moest vermenigvuldigen. Ik vraag al de lezers die gezwoegd hebben op berekeningen die niet konden kloppen ekskuus. Ik geef hier thans een konkreet voorbeeld van de berekening van de snelheid van een wagen. Als voorbeeld neem ik de « Opel Rekord ». Opgelet, hier gaat de formule :

$$\text{Maximum snelheid :} = \frac{200}{\sqrt[3]{\dfrac{90 \times \text{hoogte} \times \text{breedte}}{\text{vermogen}}}}$$

Deze noodzakelijke gegevens vind je in de catalogus en ook in het nummer van januari 1959 van « Royal Auto ». Daarin vinden wij dus de hoogte : 1,45 m. de breedte : 1,62 m. het vermogen van de motor : 52 PK. En nu berekenen wij : 90 × 1,45 × 1,62 = 211,5. Het aldus bekomen cijfer delen wij door het vermogen of de kracht van de motor (52 PK) : $\frac{211{,}5}{52} = 4{,}07$.

En nu moeten wij de kubiekwortel van 4,07 vinden. Heb je een rekenliniaal dan is het eenvoudig, dan krijg je hem dadelijk. Anders moet je zoeken welk getal, tweemaal met zichzelf vermenigvuldigd, een produkt geeft dat 4,07 benadert. Dit getal is ongeveer 1,6. Inderdaad : 1,6 × 1,6 × 1,6 = 4,096. De maximum snelheid is $\frac{200}{1{,}6}$ = 125 km per uur.

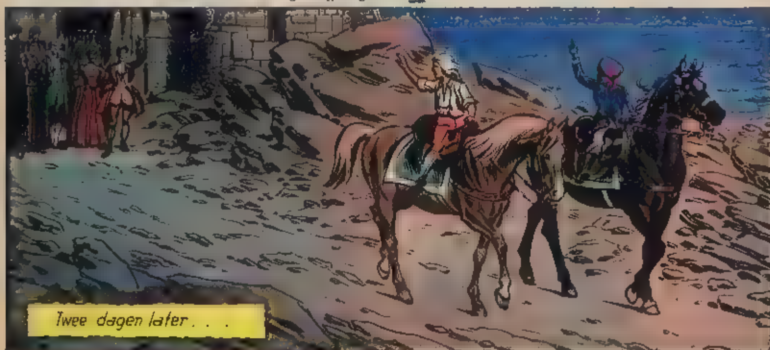

DE NIEUWE AVONTUREN VAN CORENTIN

DE MAGISCHE DOLK

DOOR PAUL CUVELIER.

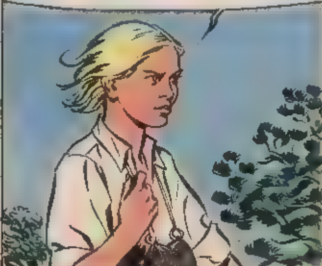
De valse heer van Saint-Malo werd gevangen genomen. Corentin en Kim maken zich klaar om de ancus terug te brengen naar de Radjah...

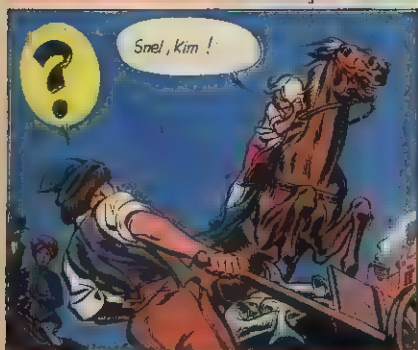
Corentin en Kim reden naar hun afspraak met kommandant Van Put, die naar Indië zal terugvaren... Zijn boot lag te Oostende voor anker (1)

(1) zie eerste deel.

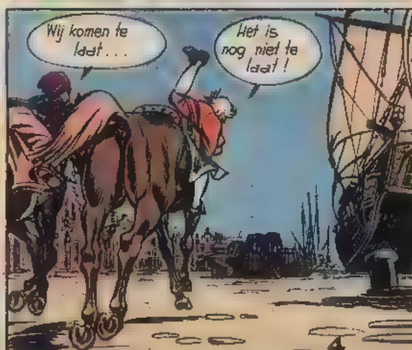

EEN ELEGANTE REIGER OP SPICHTIGE POTEN...

DE reiger kan, net als de Eskimo, urenlang naast een gat in het ijs staan om een vis te verschalken. Hij wacht met engelengeduld, hoog en elegant op z'n éne spichtige poot, de kop in de schouders getrokken. Hij schijnt te slapen, maar schijn bedriegt... Zodra een visje komt piepen, schieten de lange hals en de lange bek stijf en statig maar bliksemsnel vooruit en... hap... het visje is gevangen.

Niet alleen om vissen te verschalken gebruikt de reiger z'n hals als een buitengewoon knappe mechaniek, maar ook om kleine kruipdieren, kleine zoogdieren of kikkers te vangen.

Onze elegante reiger behoort tot de ooievaarsfamilie. Hij leeft niet graag alleen. Je ontmoet de reiger dan ook meestal in groep : enkele nesten in de hoge kruinen van populieren, eiken of beuken, aan de rand van een meer, vijver of moeras. Alleen de roerdomp woont liefst op z'n eentje.

Er zijn vele soorten van reigers. De visreiger of blauwe reiger, ruim 1 m lang, grijs,askleurig met zwart en wit is algemeen verspreid in Europa. Erg talrijk zijn de reigerkolonies, helaas, niet meer. Je weet beslist dat de reigers trekvogels zijn die het koude jaargetijde doorbrengen aan de oevers van de Middellandse Zee of in Afrika. Je hebt ze op een koele herfstochtend reeds zien trekken, in schuine lijn en héél hoog in de lucht. In tegenstelling tot de ooievaar, vliegt de reiger met ingetrokken hals. Hij zweeft niet veel, maar slaat voortdurend met zijn grote vleugels. Zijn vlucht is breed en majestatisch.

In België broeden er reigerkolonies te Berendrecht, te Woumen aan de Blanckaertvijver bij Diksmuide, te Mutkerke, te Meerdaal, Dendermonde en Knokke. In Nederland nestelt er een aan het Naardermeer.

De zilverreiger is zuiver wit. Men treft hem aan het in het zuiden van Europa, doch niet in onze gewesten. De nachtreiger moet je eveneens in het Zuiden zoeken, hij houdt zich overdag schuil en zoekt 's nachts z'n prooi.

Oom Jan

DE reiger is een elegante, sierlijke vogel die vaak opgejaagd en zelfs gedood wordt omdat hij... vissen vangt. Alsof dat zó erg is ! Het is héél erg dom die elegante vogel daarom te verjagen. Trouwens, in gewesten waar er sedert vele decaden geen reigers meer zijn is het water niet visrijker.

DE POST

DE AANHOUDER WINT

ACHT dagen lang werden Mr en Mrs Hick, uit Berwick, letterlijk belegerd door een koppige verzekeringsagent. De man had eerst getelefoneerd en men had hem vriendelijk aan het verstand gebracht dat men zijn assurantie best missen kon. Maar, hij gaf het niet op en kwam telkens weer terug. Hij moest evenwel bijna steeds voor een gesloten deur blijven staan. Op zekere dag nu was Mr Hick zijn rozen aan het besproeien in zijn tuintje, toen hij achter zijn rug een vrolijke stem hoorde :

— Wat ben ik blij u eindelijk thuis te treffen !

Het was de verzekeringsagent en Mr Hick was nu wel verplicht hem binnen te laten.

— U bezit een mooie villla ! Het zou jammer wezen moest u dieven op bezoek krijgen ! Ziet u, mijn assurantie...

— Wij hebben geen schrik voor dieven, hoor ! Trouwens, deze villa is een echte versterkte burcht...

— Ja, ja, natuurlijk, maar oninneembare burchten bestaan er niet meer !

— Dring niet aan, mijnheer ! Het is onmogelijk dit huis binnen te dringen, zonder dat ik daarmee akkoord ben ! Ik wil u niet langer ophouden, mijnheer...

Mr Hick leidde zijn bezoeker terug naar de deur en zei tot zijn vrouw :

— Ziezo ! Nou zijn wij definitief verlost van die vervelende vent !

Ze sliepen gerust, maar omstreeks middernacht werden ze gewekt door stappen op het gelijkvloers. Iemand liep door het huis, klom langzaam de trap op en liep naar de kamer van Mr en Mrs Hick. Deze laatsten snakten naar adem van schrik. Eensklaps hoorden ze een vriendelijk, licht ironische stem :

— Koekoek ! Ik ben het, de verzekeringsagent ! Mr Hick, het is een koud kunstje hoor, bij u binnen te dringen 's nachts !... Ik heb hier een uitstekende assurantie. Een betere kan je nergens krijgen...

Mr Hick sprong uit bed en tekende.

Sedertdien zijn de Hicks en de verzekeringsagent beste vrienden...

ZAL MEN ATTILA UIT ZIJN GRAF HALEN !

HET graf van Attila, de grote leider van de Hunnen, ligt, aldus vertelt de legende, diep in de bedding van een Hongaarse stroom. Tot nog toe bleven alle opzoekingen vruchteloos. Thans menen enkele historici dat zij de plaats waar het graf moet liggen, gevonden hebben. Attila zou nl. rusten in de Theiss, een bijrivier van de Donau. Men zal heel spoedig met de opsporingen beginnen.

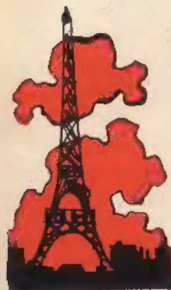
SCHAPEN TE KOOP

DE Nieuw-Zeelanders zouden de Japanners graag schapen verkopen, maar dat is niet zo makkelijk ! In Japan heeft het schaap de bijnaam kusai, dat betekent walgelijk. Japanse publiciteitsagenten werden er mee belast de associatie schaap-kusai ongedaan te maken. Zij zetten er de Japanners toe aan het schaap de « moeder van het lam » te noemen. Waarom ? Omdat de Japanners verlekkerd zijn op lamsvlees. Wij zijn benieuwd wie het halen zal. « kusai » of « de moeder van het lam » !

TILJON

EEN GESCHENK VAN DE TOREN

DE Eiffeltoren die wel eens de jongste zeventiger van de eeuw wordt genoemd, heeft de 35 miljoenste bezoeker waardig gevierd. Deze bezoeker was Julien Bertin, een jongen van tien jaar en half, een boerenzoon. Hij kreeg van de toren een mooie auto. Bravo! En bravo ook voor de Eiffeltoren! Vijfendertig miljoen gedeeld door 70, dat maakt 500.000 bezoekers per jaar!

OOG VOOR OOG

WIJ hoeven het je eigenlijk niet meer te zeggen, dat Globul ons vorige week op bladzijde 10 weer een lelijke poets heeft gebakken! Hij heeft onze twee foto's eventjes « geretoucheerd ». Niemand had hem nochtans iets gevraagd en wij allerminst! Wij hebben natuurlijk wel begrepen dat Globul maar een grapje wou maken, maar we zijn van mening dat hij zijn boekje is te buiten gegaan... We hebben Globul dan ook duchtig ingezeept en je ziet hier het resultaat. Onze snoezige Globul schijnt het alles behalve leuk te vinden!

DE TEKENAARS VAN KUIFJE

De tweelingbroers OPLOSSING

THOMAS is de dief! Hij beweerde dat John zijn bril had weggenomen om hem de schuld in de schoenen te schuiven. In werkelijkheid pleegde hij zelf de diefstal en een leugen heeft hem verraden. Hij verklaarde toch dat hij wakker werd om tien minuten na drie uur en dat hij het uur zag op de toren van de Sint-Anna kerk. Thomas is bijziend. Hoe kon hij zien op de kerktoren hoe laat het was... zonder bril?

Dit weekblad moet verkocht worden tegen de verplichte prijs. Het mag noch in een leesmap, noch in huur gegeven worden, behalve wanneer de uitgever zijn toelating heeft verleend.

Het weekblad « KUIFJE » : 14e jaargang. Lombard Uitgaven, P.-H. Spaaklaan, 1-7, Brussel 7. — P.C.R. 1909.16 — *Uitg.-Dir.* : Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk* : Drukkerij-Heliogr. C. Van Cortenbergh, p.v.b.a., 290-292, Van Volxemlaan, Brussel 19. — **NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents. BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.**

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Nederland : KUIFJE-HOLLAND : Doklaan, 129, Rotterdam (Zuid). Tel. 170.965 - Giro 655.389 - Abon. : 5 fl. per kwartaal.
Congo : KUIFJE CONGO - P.B. 740, Stanleystad (B.C.).
Frankrijk : DARGAUD S. A., 31, rue du Louvre, Paris 11e
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour. Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA Inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	*Belg. Congo en buitenland*	*Canada en Ver. Staten*
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

23-7-59

Kuifje in Tibet

DOOR HERGÉ

Bobbie ziet zijn meester levenloos op de grond liggen...

